

ХРОНИКИТЕ

НА ПАЙДЪРЪИК

Тони
Дитерлизи

Холи
Блек

КНИГА
3

ТАЙНАТА НА ЛУСИНДА

ХОЛИ БЛЕК, ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ ТАЙНАТА НА ЛУСИНДА

Превод: Екатерина Латева

chitanka.info

Три деца — Джерард, Саймън и Мелъри Грейс намират стара книга, обясняваща странните събития в къщата, в която живеят отскоро.

Книгата разкрива и страшната тайна на изчезналия преди около сто години Артър Спайдъруик...

Трите деца попадат в неподозиран свят на тайнствени и опасни създания, за чието съществуване доскоро не са подозирали.

Каква е истината? Тя е скрита в „Хрониките на Спайдъруик“!

На моята прабаба Мелвина, която ми каза, че трябва да напиша точно такава книга, и на която аз отговорих, че това няма да стане!

Х. Б.

На Артър Ракъм с пожелание да продължи да вдъхновява всички така, както вдъхновява мен!

Скъпи читателю,

През дългите години на приятелството ни с Тони ние двамата по детински се вълнувахме от феи, духове, джуджета и всякакви фантастични същества, но не осъзнавахме колко ни сближава този интерес, нито пък предполагахме с какво може да ни сблъска той.

Един ден Тони и аз, заедно с още двама или трима писатели, бяхме поканени на среща с читатели в една голяма книжарница. След края на срещата раздадохме автографи, после побъбрихме и решихме да помогнем на книжарите да подредят столовете и книгите. Свършихме бързо и вече се канехме да си тръгваме, когато един от служителите приближи към нас и каза, че имаме писмо. Попитах за кого е писмото. И Тони, и аз бяхме изненадани от отговора.

— И за двамата — каза книжарят.

Писмото може да видите на съседната страница. Прочетохме го, после Тони се зае да изучава една страница, изпратена заедно с писмото. Беше фотокопие от стара книга. Когато го разгледа, Тони вдигна поглед и каза, че непременно трябва да видим книгата. Гласът му беше пресипнал от вълнение.

Бързо написахме бележка, пъкнахме я в плика, с който пристигна писмото, и отново го дадохме на човека от книжарницата, за да го предаде на трите деца — Мелъри, Джерард и Саймън Грейс.

След известно време намерих пред входната врата пакет, вързан с червена панделка. Няколко дни след това звънецът иззвъня. На прага стояха Мелъри, Джерард и Саймън. Поканих ги и те разказаха своята невероятна история.

Трудно е да опиша какво се случи после. С Тони се озовахме в свят, за който никога не бяхме вярвали напълно, че съществува. Сега вече знаем, че феите и джуджетата, духовете и елфите, чудовищата и тролите не са само в страшните детски приказки. Ние сме заобиколени от техния невидим свят и се надяваме, че ти, скъпи читателю, също ще отвориш очи за него.

Холи Блек

„Уважаема мисис Блек,
Уважаеми мистър Ди Терлизи,
Знаем, че повечето хора не вярват в елфи и духове, но ние вярваме. Мислим, че вие също вярвате в тях.

Когато прочетохме вашите книги, решихме да ви пишем.

Ние тримата познаваме истински елфи и горски духове, всъщност, не само ги познаваме, а знаем много неща за тях и преживяхме много заради тях.

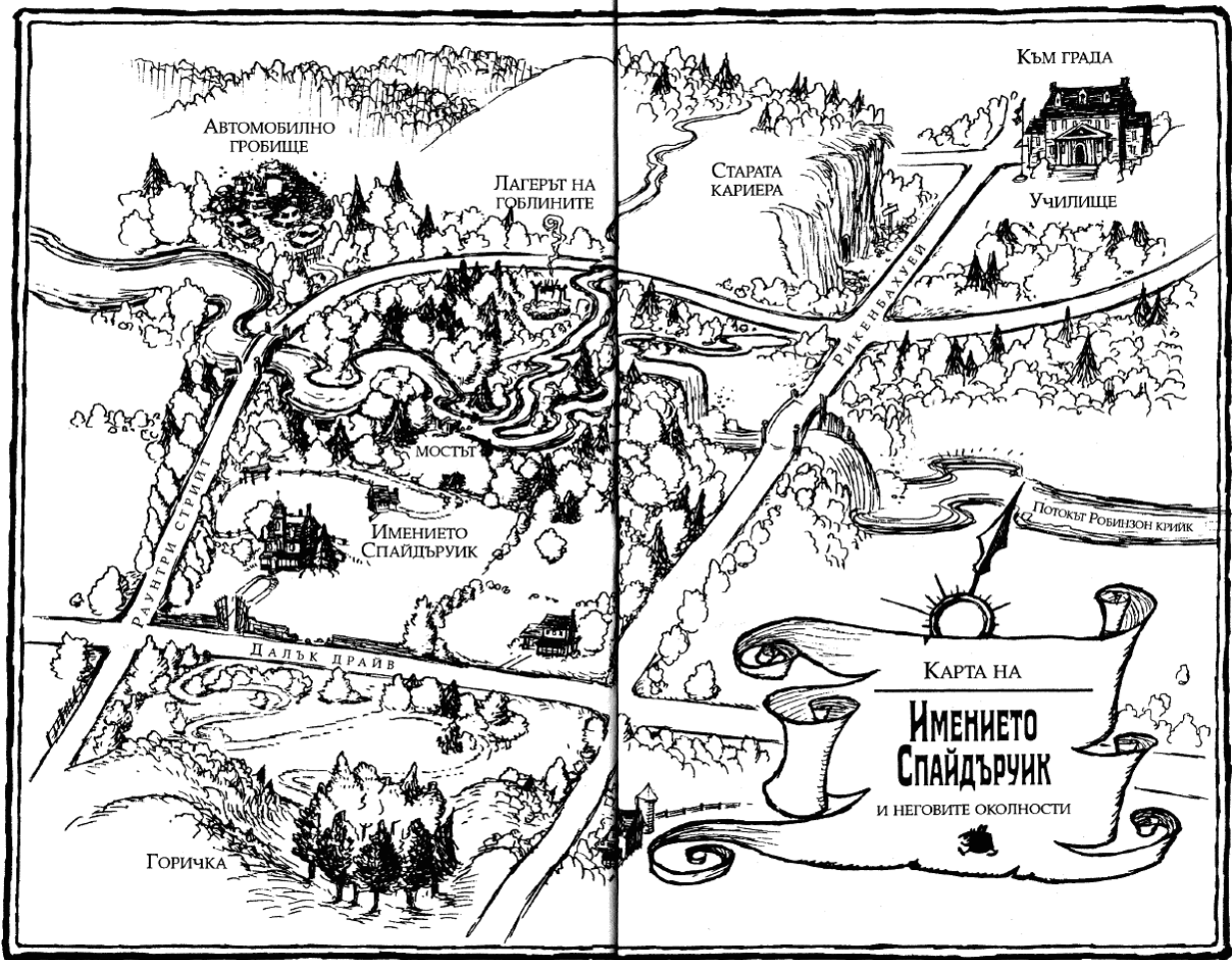
Заедно с това писмо ви изпращаме фотокопие от страница на стара книга, която намерихме на нашия таван. Съжالياваме, че копието е лошо, но копирната машина беше повредена.

Книгата, за която говорим, учи хората да разпознават фантастичните същества и да се защитават от тях. Много искаме да предложите тази книга на своя издател. Ако сте съгласни да го направите, моля напишете писмо, поставете го в този плик и го оставете в книжарницата. Ние ще намерим начин да ви изпратим книгата. Не можем да използваме обичайната поща, защото е много опасно.

Издаването на книгата е важно, тъй като онова, което ни сполетя, може да се случи на всеки. Искаме хората да знаят за него, за да могат да се предпазят.

С уважение:

Мелъри, Джерард и Саймън Грейс“

ГЛАВА ПЪРВА

В КОЯТО МНОГО НЕЩА СА ОБЪРНАТИ НАОПАКИ И С ГЛАВАТА НАДОЛУ

Джерард Грейс извади от гардероба една червена риза, обърна я обратно и я облече с копчетата към гърба. Такова беше указанието в „Книга за духовете“ от Артър Спайдъруик. Опита се да направи същото и с джинсите, но колкото и да се мъчеше, не успя. Хвърли поглед към книгата, подпряна на възглавницата. Беше отворена на страницата със съвети за защита срещу злите сили. Джерард ги изчете няколко пъти, даже ги наизусти, но не беше сигурен, че ще му помогнат.

*Джерард извади от гардероба една червена риза
и я обърна обратно.*

След нощта, в която Джерард, Мелъри и Саймън се прибраха у дома с ранения грифин, Малчо — домашният дух, постоянно правеше гадни номера на Джерард. Момчето често го чуваше да шумоли в стената, понякога дори успяваше да го зърне за миг, но най-често трябваше да се справя с поредната му лоша шега. Досега няколко пъти установи, че миглите му са отрязани, маратонките му са пълни с кал, а през ден-два възглавницата му беше напикана. За последното майка му обвиняваше новото котенце на брат му Саймън, но Джерард много по-добре от нея знаеше кой е истинският виновник.

На сестра му Мелъри изобщо не ѝ пукаше. Е, сега вече знаеш какво е да ти правят номера, подхилваше се тя подигравателно. Ако имаше някой, който поне малко да го е грижа, този някой беше Саймън. Честно казано, Саймън беше длъжен да му съчувства. Ако Джерард не беше принудил Малчо да даде виждащия камък, Саймън щеше да бъде опечен на шиш в лагера на гоблините и после оглозган до кокалче.

Джерард нахлузи калната маратонка върху обърнатия наопаки чорап и върза връзките. Щеше му се да се извини на Малчо. Няколко пъти опитва да му върне камъка, но Малчо не го искаше. Въпреки това, въпреки всички беди, които се струпваха на главата му, Джерард знаеше, че ако станалото се повтори, той отново ще постъпи по същия начин. Като си спомни как гоблините държаха Саймън в плен, а Малчо само се помайваше и плещеше неразбираеми дивотии, Джерард кипна и така стегна възела, че щеше да скъса връзките.

— Джерард! — чу той гласа на Мелъри, която го викаше от долния етаж. — Джерард, ела за малко.

Той се изправи, пхна книгата под мишница и тръгна към стълбите. Още на първата крачка се сгромоляса на пода и силно си удари ръката и дясното коляно. Неизвестно как връзките на двете му маратонки се оказаха вързани... една за друга.

* * *

В кухнята на първия етаж Мелъри разглеждаше някаква стъклена чаша, пълна с вода. Държеше я вдигната срещу прозореца, а светлината преминаваше през нея и образуваше многоцветна дъга

върху отсрещната стена. До Мелъри стоеше Саймън, и двамата — зяпнали от смайване.

*Мелъри държеше срещу светлината
една стъклена чаша и смаяно я разглеждаше.*

— Какво има? — тросна се Джерард, коляното го болеше ужасно. Нима го бяха извикали, само за да му покажат колко красива е глупавата им чаша! Идеше му да я грабне и да я счупи.

Мелъри му подаде чашата.

— Опитай една глътчица.

Джерард огледа чашата с подозрение. Дали не бяха плюли в нея? Защо Мелъри го караше да пие вода?

— Хайде, Джерард, стига си се чудил. Давай по-смело! — обади се Саймън. — Ние с Мелъри вече я опитахме.

В това време се чу сигналът на микровълновата печка. Саймън се спусна към нея и извади огромна купчина ситно накълцано месо. Върхът на купчината се беше размекнал и имаше отвратителен сив цвят, но останалата част още беше замръзнала.

— Какво е това? — попита с погнуса Джерард и се опита да не гледа месото.

— Закуската на Байрон — обясни Саймън, изсипа гнусотията в дълбока купа и добави корнфлейкс. — Изглежда, че Байрон вече оздравява. Постоянно е гладен.

Джерард се ухили. Ама че лудница! Всеки нормален човек би бил твърде предпазлив, ако в дома му се възстановява от раните си един вечно гладен грифин. Но не и Саймън. Саймън грижливо приготвяше за чудовището закуска с корнфлейкс.

— Хайде, Джерард! — изтръгна го от мислите му Мелъри. — Пий!

Джерард отпи от водата и се задави. Течността опари устата му, той се закашля и успя да изплюе половината на пода. Останалата половина се плъзна в гърлото му и го изгори като огън.

— Луди ли сте? — заохка той, като се давеше и кашляше. — Какво е това?

— Вода от чешмата — каза Мелъри. — Това е вкусът на водата, която тече от нашата чешма!

— Тогава защо ме карате да я пия? — избухна Джерард.

— Защото „защо“ завършва на „о“! — каза Мелъри и предизвикателно скръсти ръце на гърди. — Ти по-добре ни кажи защо

се случва всичко това?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че тези ужасии започнаха, откакто взехме книгата и няма да спрат, докато не се отървем от нея.

— Много добре знаеш, че ужасиите започнаха, преди да намерим книгата! — вбеси се Джерард.

— Няма значение — заинати се сестра му. — Гоблините искат книгата и аз мисля, че трябва да им я дадем.

Джерард я гледа безмълвно миг-два, после изсъска тихо, но свирепо:

— Каквоо-о-о-о?

— Трябва да се отървем от тази глупава книга — повтори Мелъри. — Трябва да им я дадем, докато не са ни довършили. Да не говорим какво още може да ни сторят!

— Какво ли са направили с водата? — Джерард огледа чешмата и мивката и усети как някъде дълбоко в него се надига дива ярост.

— Какво значение има какво точно са направили? — сви рамене Мелъри. — Има значение само това, че трябва да се отървем от книгата на Артър Спайдъруик. Не помниш ли какво ни каза Малчо? Тази книга е много опасна.

Джерард не искаше даже да чува за Малчо.

— Книгата ни трябва — натърти упорито той. — Ако не беше тя, нямаше да знаем, че в къщата има дух. Нямаше да знаем нито за трола, нито за гоблините, нито за каквото и да било друго.

— Но и те нямаше да знаят за нас — прекъсна го рязко Мелъри.

— Книгата е моя — бавно и с натъртване каза Джерард. — Затова аз ще реша какво да правя с нея.

— Ти винаги си бил егоист, мислиш само за себе си! — изкрещя сестра му.

Джерард стисна зъби. Мелъри прекаляваше. Как смее да го нарича егоист! Досега си мълчеше подличко, но ето че най-последно изплю камъчето.

— Книгата е моя и аз решавам какво да правя с нея — тихо повтори той. — Точка!

— Ще ти дам аз една точка! — Мелъри пристъпи заплашително към брат си. — Ако не бях аз, сега нямаше да си жив!

— Така ли? — кипна Джерард. — Забравяш нещо. Ти също нямаше да си жива, ако не бях аз.

Мелъри пое дълбоко въздух. На Джерард му се стори, че от ноздрите ѝ като нищо ще излязат пламъци.

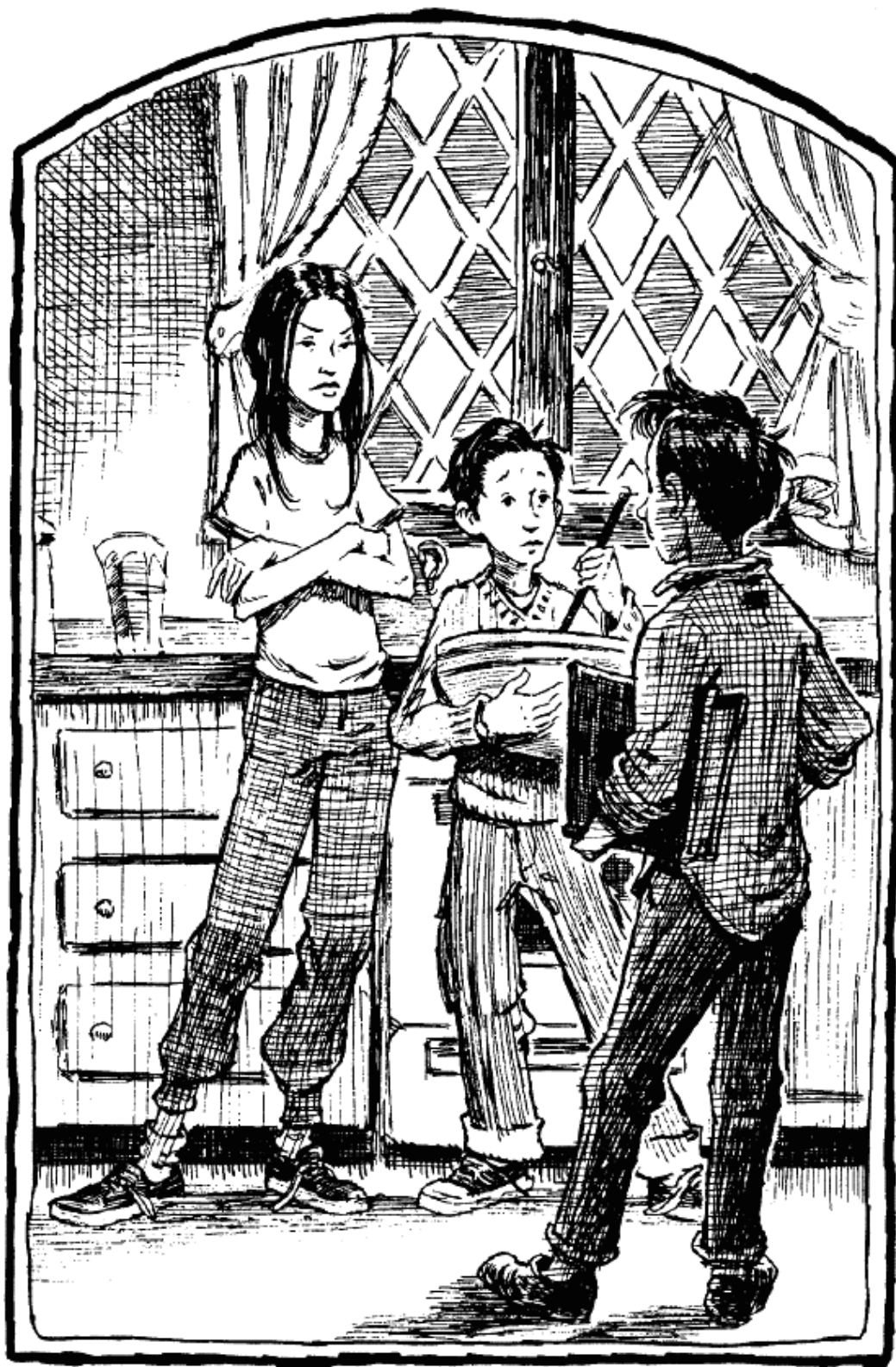
— Точно така, брат ми! Прав си — бавно каза тя, като го гледаше втренчено. — Можеше всички да загинем. Заради ей тази книга!

И тримата погледнаха към „ей тази книга“ в ръцете на Джерард. Джерард я стисна по-здраво и се обърна към Саймън. Трепереше от гняв.

— Ти май си съгласен с Мелъри, а?

Саймън притеснено сви рамене.

— Ъ-ъ-ъ... Вярно е, че книгата ни помогна да разберем много неща и за Малчо, и за камъка, с който успяхме да видим всички тези духове и троли, и гоблини... — смотолели Саймън.

*– Тази книга е много опасна. Трябва да я върнеш! –
отсече Мелъри и скръсти ръце на гърди.*

Джерард хвърли тържествуващ поглед към Мелъри, но Саймън преглътна и продължи, макар и колебливо:

— Но... Какво ще стане, ако сега гоблините са ей там, навън, и ни чакат? Едва ли ще можем да ги спрем. Какво ще стане, ако нахълтат вкъщи? А ако отвлекат мама?

Лицето на Джерард помръкна. Ако Мелъри или Саймън стореха нещо лошо на книгата, тогава всичко, което бяха преживели досега, щеше да е напразно.

— А какво ще правим, ако им дадем книгата и те въпреки всичко продължат да ни преследват? — попита той.

— За какво им е да го правят? — вдигна рамене Мелъри.

— Защото знаем за съществуването на книгата. И защото знаем, че свръхестествените същества наистина съществуват. Те винаги ще се страхуват да не напишем друга подобна книга за тях.

— Аз лично ще направя всичко възможно това да не стане — закани се Мелъри.

Джерард се обърна към Саймън, който бъркаше с дървената лъжица сместа от корнфлейкс и полузамразено месо.

— А какво ще стане с Байрон? Гоблините искаха и Байрон. И него ли ще им дадем?

— Не! В никакъв случай! — подскочи Саймън. Той заряза буламача, приближи към прозореца и леко вдигна крайчеца на избелялото перде, за да огледа двора. — Не можем да изоставим грифина. Той още не е оздравял.

— Не хитрувай, Джерард. Не използвай това, че Саймън обича животните и е привързан към Байрон. Не намесвай Байрон, в случая той няма нищо общо — каза Мелъри. — Сега изобщо не става дума за него. Говорим само за „Книга за духовете“.

Джерард отчаяно се мъчеше да измисли нещо, с което да ги убеди, че не могат без книгата. Той знаеше за свръхестествените същества толкова, колкото Саймън и Мелъри, не повече. Нямахше представа защо искат книгата. Тя съдържаеше само описания на самите тях. Може би съществата не искаха хората да знаят за книгата? Може би не искаха никой да знае за този справочник, който описваше техния свят? Но защо? Единственият човек, който можеше да отговори, беше Артър Спайдъруик, ала той отдавна не беше между живите. Изведнъж Джерард подскочи. Хрумна му страхотна идея.

— Знам кой ще ни каже какво да правим с книгата!

— Кой? — запитаха в един глас Саймън и Мелъри.

Джерард ликуваше. Най-последно му беше заинтригувал и получи малка отсрочка, а книгата беше в безопасност. Поне засега. Той се усмихна хитро и каза:

— Леля Лусинда. Дъщерята на Артър Спайдървик.

ГЛАВА ВТОРА

В КОЯТО МНОГО ХОРА СА НАИСТИНА ЛУДИ

— Браво, момчета! Много мило, че пожелахте да посетим леля Лусинда — каза майка им и се усмихна на Джерард и Саймън в огледалото за обратно виждане. — Сигурна съм, че тя ще се зарадва много на курабийките, които направихте за нея.

Покрай прозорците на колата профучаваше пъстрата лента на крайпътните дървета — червени и жълти петна от есенни листа между черни голи клони.

— Не бих казала, че Саймън и Джерард изобщо са правили курабийки — обади се заядливо Мелъри, която седеше на предната седалка до майка си. — Те просто наредиха два̀сет-трѝсет топчета замразено тесто в една тава. Това беше всичко.

Джерард ритна гърба на седалката ѝ, после я срита още веднъж, по-силно.

— Хей! Ще ти счупя главата! — извика Мелъри и се извърна назад. Опита се да сграбчи брат си за яката на ризата, но предпазният колан ѝ пречеше.

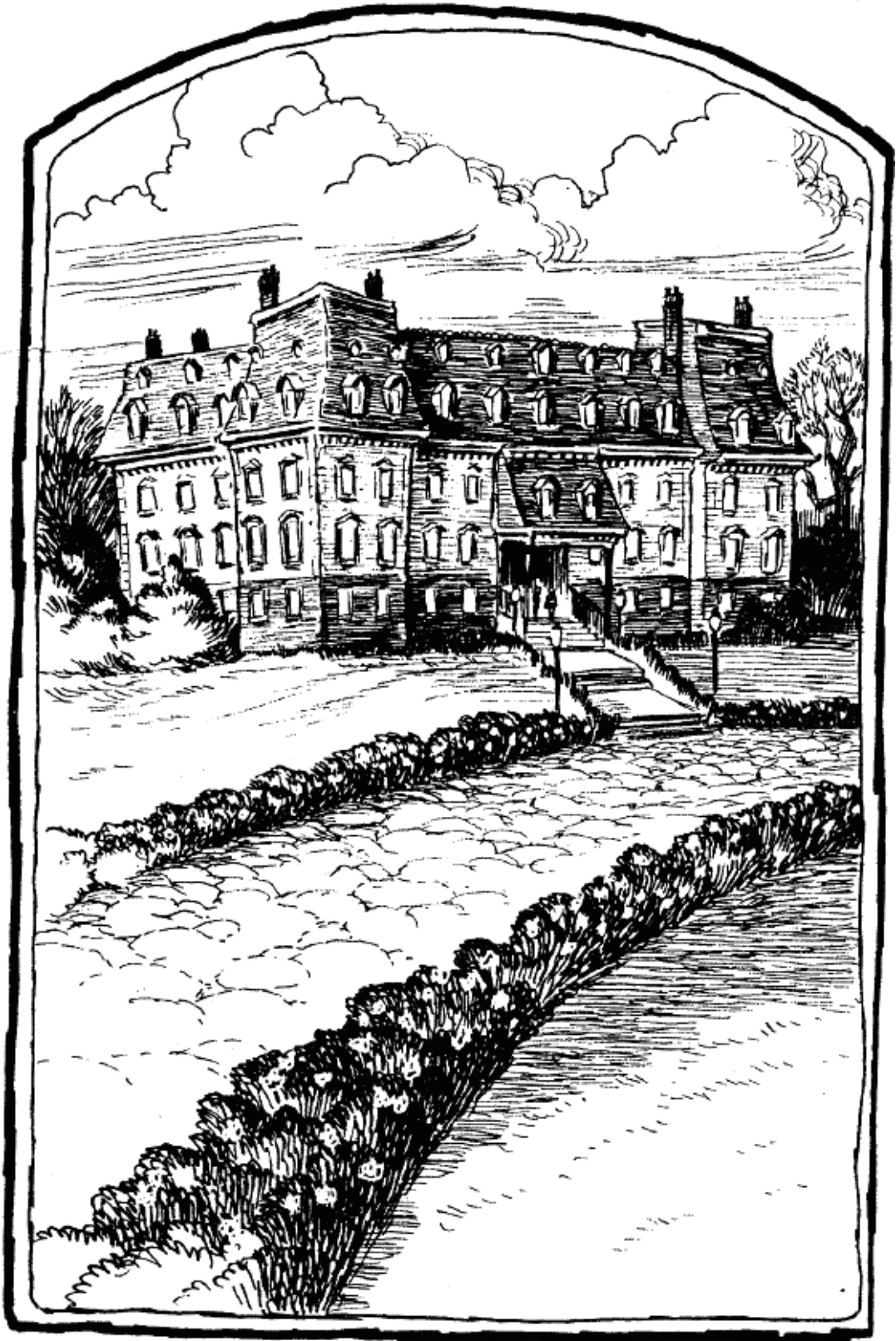
Джерард и Саймън се закискаха.

— Дръж се прилично, Мелъри! — смъмри я майка им. — Както и да са направили курабийките, момчетата все пак са направили нещо. А ти, млада госпожице, не само си заядлива, но си и много мързелива.

— Аз имах тренировка — смотолеви Мелъри, а Джерард забеляза, че ушите ѝ пламнаха. Лъжеше, естествено.

Джерард внимателно опипа ученическата си раница и усети ръбовете на книгата, увита в хавлиената му кърпа. Книгата си беше вътре, здрава и невредима. Докато я носеше със себе си, нямаше опасност Мелъри да я докопа и да остави духовете да я вземат. Пралеля им Лусинда сигурно знаеше нещо за книгата, може би именно тя беше я скрила в двойното дъно на стария сандък, където Джерард я

намери. Може би леля му Лусинда щеше да убеди Саймън и Мелъри, че книгата е много важна и трябва да я запазят каквото и да става.

Сградата не приличаше на клиника за душевно болни, а на господарска къща в богато имение.

Домът за душевноболни, в който живееше леля Лусинда, беше огромен, с червени тухлени стени, с безбройни прозорци и старателно поддържана ливада. Сградата не приличаше на клиника, а на господарска къща в богато имение. Над стръмния ѝ покрив се издигаха повече от десет комина, а към внушителния мраморен вход водеше широка алея, настлана с бели камъни. Край тях се полюшваха красиви ръждивозлатисти хризантеми.

— Ау-у-у! — възкликна Саймън, изпълнен със страхопочитание.
— Тази лудница е по-стара и от нашата къща!

— Може да е по-стара, но не е съборетина — измърмори Мелъри.

— Мелъри, казах ти да се държиш прилично! — ядоса се майка им.

Влязоха в паркинга и ситните камъчета на настилката заскърцаха под гумите на колата. Госпожа Грейс паркира до стар автомобил с излющена зелена боя и изключи двигателя.

— Леля Лусинда знае ли, че ще дойдем? — попита Саймън.

— Обадох се предварително, за да предупредя — отговори майка му, слезе от колата и протегна ръка, за да вземе чантата си. — Не знам обаче какво ѝ казват и колко ѝ казват, затова не бива да се разочаровате, ако се окаже, че леля Луси не ни очаква.

— Хващам се на бас, че ние сме първите ѝ посетители от много време насам — каза Джерард. — Едва ли някой друг се сеща за нея.

Майка му се намръщи.

— Първо, не е красиво да се говори така. И второ, защо си облякъл ризата обратно?

Джерард огледа ризата си, но не отговори.

— Все пак баба Мелвина идва при леля Лусинда, нали? — намеси се навреме Мелъри и го спаси от неудобните въпроси.

Майка ѝ кимна.

— Да, баба ви идва, но ѝ е трудно. Тя приемаше леля Лусинда по-скоро като сестра, а не като братовчедка. Когато леля Лусинда започна да... Когато състоянието ѝ започна да се влошава, баба ви пое грижата за всичко.

Джерард искаше да пита какво означава това „за всичко“, но нещо го накара отново да си замълчи.

Четиримата влязоха през широките орехови врати на клиниката. Във фоайето имаше рецепция, а отзад седеше мъж в униформа и четеше вестник. Той вдигна поглед към тях, протегна ръка към

слушалката на светлокафявия телефон до него и кимна към дебелия отворена книга за посетители.

— Подпишете се тук, моля. При кого отивате?

Когато чу името, мъжът смръщи вежди. Джерард веднага разбра, че този човек не му харесва.

След няколко минути се появи медицинска сестра с розова престилка на точка. Тя ги поведе през лабиринт от белезникавобели коридори. Въздухът беше застоял, с лека миризма на йод. Минаха през една празна стая, в която блещукаше екран на телевизор, някъде наблизо някой се смееше особено...

Джерард си спомни за лудниците, които беше виждал по филмите и си представи хората вътре — подивели, с блуждаещ поглед, яростно хапещи връзките на усмирителните ризи, в които ги бяха пристегнали. Той надникна през прозорците на някои врати, край които минаваха. В една от стайте млад мъж в хавлия за баня се кикотеше над обърнатата обратно книга, а в съседната стая съсухрена жена гледаше отчаяно през прозореца и задъхано хлипаше.

Момчето се опита да извърне поглед от следващата врата, но някой от вътре извика:

— Моят партньор по танци пристигна!

Джерард неволно погледна и видя слаб мъж с разрошена коса. Той притискаше лице към стъклото на прозореца, а цялото му тяло се тресеше.

— Господин Бърни, успокойте се! — извика сестрата и застана между Джерард и вратата.

— Вие сте виновни! Само вие! — озъби се мъж с ужасни пожълтели зъби.

— Добре ли си? — попита Мелъри брат си.

Джерард кимна и се опита да прикрие треперещите си ръце.

— Често ли се случва това? — обърна се госпожа Грейс към сестрата.

— Не — отвърна тя. — Господин Бърни обикновено е много тих. Съжалявам, че ви изплаши.

Джерард тъкмо си помисли, че идеята за това посещение май не е особено добра, когато сестрата спря пред една затворена врата, почука два пъти и без да чака отговор, отвори и влезе.

Стаята беше малка, с белезникавобелия цвят на коридорите. В средата ѝ имаше болнично легло с метални табли. Завита с дебело одеяло, на леглото седеше една от най-старите жени, които Джерард бе виждал през живота си. Дългата ѝ коса беше бяла като сняг, кожата ѝ също беше бяла, почти прозрачна. На метална стойка отстрани на леглото беше закачена стъклена банка с прозрачна течност, която капеше в дълга тънка тръбичка и се вливаше в ръката на старицата. Тя беше грохнала, изгърбена и изкривена на една страна, но очите ѝ, които се спряха на Джерард, бяха живи и умни.

— Защо да не затворим този прозорец, госпожице Спайдъруик? — каза сестрата и се промуши покрай нощното шкафче, отрупано със стари снимки и всевъзможни джунджурии. — Ще настинете.

— Не! — сякаш изляя леля Лусинда и сестрата спря толкова рязко, че за малко да падне. После старицата продължи с по-мек тон. — Оставете прозореца както си е. Имам нужда от свеж въздух.

— Здравей, лельо Луси — обади се неуверено майката на Джерард. — Помниш ли ме? Аз съм Хелън.

Старата жена кимна.

— Разбира се, че те помня. Дъщерята на Мелвина. Само че си доста по-стара, отколкото те помня.

Джерард забеляза, че майка му не остана доволна от тази забележка.

— Това са синовете ми — близнаците Джерард и Саймън — представи ги тя. — А това е дъщеря ми Мелъри. Живеем в твоята къща и децата искаха да се запознаят с теб.

Леля Лусинда се намръщи.

— В къщата? За вас е опасно да живеете в къщата.

— Ние направихме някои ремонти — успокои я майка им. — Виж, децата ти донесоха курабийки.

— Добре — каза старицата и изгледа чинията с курабийки, сякаш беше пълна с хлебарки.

Джерард, Саймън и Мелъри се спогледаха.

— Никога не яде, докато има хора край нея — изсумтя сестрата, без да се притеснява, че леля Луси може да я чуе. — Хич не се мъчете да я убеждавате, голям инат е.

Леля Луси присви очи.

— Аз не съм глуха, скъпа!

— Няма ли да опиташ поне една? — настоя госпожа Грейс и подаде чинията на леля Лусинда.

— Страхувам се, че не мога, не съм гладна — отказа старата жена.

— Може ли да поговорим отвън, в коридора? — прошепна майка им на сестрата. — Нямах представа, че положението ѝ е все така тежко.

Тя остави чинията на нощното шкафче. После двете със сестрата излязоха навън.

Джерард намигна на Саймън. Нещата се нареждаха по-добре, отколкото беше очаквал — поне десетина минути можеха да останат насаме с леля Лусинда.

— Лельо Луси, когато каза на мама, че къщата е опасна, нямаше предвид самата сграда, нали? — започна бързо Мелъри.

— Ти говореше за свръхестествените същества... — каза Саймън.

— На нас можеш да кажеш. Моля те! — намеси се и Джерард. — Ние сме ги виждали.

Лея им се усмихна, но усмивката ѝ беше тъжна.

— Точно така, имах пред вид свръхестествените същества — каза тя и потупа с ръка одеялото близо до себе. — Елате, елате и тримата. Седнете по-близо и ми разкажете какво точно се случи.

— Седнете по-близо и ми разкажете какво се случи! —
подкани ги леля Лусинда.

ГЛАВА ТРЕТА

В КОЯТО СЕ РАЗКАЗВАТ ОПАСНИ СЛУЧКИ И СЕ РАЗКРИВА ЕДНА КРАЖБА

Джерард, Саймън и Мелъри се настаниха на леглото на пралея си Лусинда. Изпитваха огромно облекчение, че най-после някой ги слуша и им вярва, но това не беше достатъчно. Дали леля им знаеше защо свръхестествените същества ги преследват заради „Книга за духовете“?

— Видяхме гоблини, един трол и един грифин — добросъвестно започна да изброява Джерард.

— Пропусна Малчо — допълни Мелъри, взе си една курабийка и отхапа. — Видяхме и Малчо, макар да не знаем дали е богърт или брауни, дали е лош или добър домашен дух.

— Малчо ли? — Леля Лусинда хвана ръката на Мелъри. — Не съм го виждала от сто години! Сигурно си е все същият. Всички те винаги са си все същите, нали? Как е Малчо? Все така, предполагам...

— Ами... Не знам — обърка се Мелъри.

*– Елате, скъпи мои! – протегна ръка леля Лусинда
и в стаята нахлуха чудновати крилати създания.*

Леля Луси посегна към чекмеджето на нощното шкафче и извади поизтъркана зелена торбичка, избродирана със звезди.

— Малчо я обичаше много.

Джерард взе торбичката и надникна в нея. Вътре блещукаха сребристи пластинки, стъклени и мраморни топчета, няколко мъниста.

— Негови ли са? — попита той.

— О, не — отвърна леля му. — Мои са, или по-точно бяха мои, когато бях малка. Обичах да играя с тях. Ще ми се сега да ги дам на Малчо. Бедното създание! Останало е съвсем само в оная стара къща. Сигурно много се радва, че вие сте там.

Малчо изобщо не ни се радва, помисли си Джерард, но не каза нищо.

— Артър Спайдъруик ли беше баща ти? — попита Саймън.

— Да. Беше... — отвърна леля Лусинда и въздъхна. — Видяхте ли картините му в къщата?

Те кимнаха.

— Той рисуваше добре. Правеше реклами за газирани напитки и дамски чорапи. За мен и Мелвина изрязва хартиени кукли. Имахме огромна кутия с такива кукли, с най-различни тоалети за всеки сезон. Какво ли е станало с тях?

— Може би са на тавана — предположи Джерард.

— Всъщност няма значение къде са. Татко отдавна го няма и не съм сигурна, че искам да ги видя.

— Защо? — учуди се Саймън.

— Защото ще ме върнат към миналото. А не искам да си спомням за него. Сигурно не знаете, че татко ни изостави. — Тя сведе поглед към слабите си ръце. Те трепереха. — Един ден излезе да се поразходи и никога вече не се върна. Мама каза, че е знаела, че той ще ни напусне.

Джерард беше изненадан. Досега не се бе замислял що за човек е бил прапрачичо му Артър Спайдъруик. Спомни си как изглеждаше строгият очилат мъж от портрета в библиотеката. Джерард беше пожелал да го харесва и го хареса — толкова много неща е умел да прави, рисувал, можел да вижда духовете... Но ако леля Лусинда казваше истината, Джерард просто трябваше да го намрази.

— Нашият татко също ни изостави — тихо каза Саймън.

— Искам само да знам защо. Защо го направи? — Леля Лусинда извърна глава и на Джерард му се стори, че в очите ѝ блеснаха сълзи. Тя стисна дланите на ръцете си, за да не треперят.

— Може би е трябвало да се премести заради работата си? Също като нашия татко — обади се пак Саймън.

— О, стига Саймън! — възкликна Джерард. — Само не казвай, че вярваш на тази гнусна лъжа. Той просто ни заряза. Не му трябваме.

— Млъквайте! И двамата сте пълни глупаци! Затваряйте си устите, да не ги затворя аз — изгледа ги вбесено Мелъри и се опита да смени темата. — Лельо Луси, как я караш в тази лудница? Искам да кажа, че ти съвсем не си луда. Как издържаш тук?

Джерард се уплаши. Мислеше, че леля Лусинда ще се ядоса, но тя се разсмя.

— Ами така... Издържам. След като татко ни напусна, двете с мама се преместихме в друг град, за да живеем с маминия брат. Аз израснах с братовчедка си Мелвина — вашата баба. Разказах ѝ за Малчо, за гоблините и за малките елфи, но тя никога не ми повярва. После мама умря. Бях само на шестнайсет години. С малкото пари, които имах, се опитах да пооправя къщата и се върнах в нея. Малчо, разбира се, още беше там, но имаше и някакви други същества. Понякога мярвах сенките им в тъмното — спотайваха се в ъглите и ме дебнеха. Един ден престанаха да се крият. Мислеха, че книгата на татко е в мен и започнаха да ме преследват. Душеха ме, удряха ме, ритяха ме, за да им я дам. Но книгата не беше в мен. Татко я беше отнесъл със себе си. Разбира се, че не би я оставил в къщата. Една нощ няколко същества ми донесоха един плод. Беше колкото гроздово зърно и червен като роза. Дадоха ми го и обещаха да не ми причиняват повече болка. Каква глупачка бях! Изядох го и направих най-голямата глупост в живота си.

— Отровен ли беше? — попита Джерард, който си спомни за Снежанка и отровната ябълка, която ѝ дала нейната мащеха.

— Нещо подобно — отвърна леля му със странна усмивка. — Беше по-вкусен от всичко, което съм опитвала дотогава. Помислих си, че може би цветята имат такъв вкус. Беше като песен, която е толкова хубава, че не можеш да ѝ измислиш име. След това храната на хората ми изглеждаше като трици или кал. Не можех да я вкуся за нищо на света. Щях да умра от глад.

— Но не си, жива си — каза Мелъри.

— Дължа го на духчетата, с които си играех, докато бях малка. Те ме хранеха и ме пазеха. — Леля Луси се усмихна блажено и протегна ръка. — Позволете да ви ги представя. Елате, скъпи мои, елате и се запознайте с моите племенници.

През отворения прозорец на стаята се чу жужене. Ситният пращец, който потрепваше във въздуха навън и плавно се носеше в ярката слънчева светлина, внезапно нахлу в стаята и се превърна в чудновати крилати създания. Бяха големи колкото орех, а крилата им проблясваха с всички цветове на дъгата. Те накацаха по старата жена, заплетоха се в косите ѝ, запълзяха по таблата на леглото ѝ.

— Нали са сладки? — попита леля Лусинда. — Моите мили малки приятели!

*Елфите бяха големи колкото орех, а крилата им
блестяха с всички цветове на дъгата.*

Джерард знаеше кои са духчетата — малки елфи, които живееха по цветята и дърветата в горите. Въпреки че ги разпозна, потръпна — имаше нещо много зловещо в начина, по който роякът им накаца по леля му и я отрупа цялата. Саймън обаче ги зяпаше омаян, с отворена уста. Мелъри се окопоти първа и се върна към разговора.

— Не разбрах защо си тук. Кой те доведе? — попита тя.

— А, да, питахте защо съм в болницата... — кимна леля Лусинда. — Защото баба ви Мелвина ставаше все по-сигурна, че не съм в ред. Първо се уплаши от синините по тялото ми, после се уплаши от това, че не ям. След това се случи нещо ужасно. Не, не искам да ви плаша. Макар че... Макар че трябва да се уплашите. Искам да разберете, че час по-скоро трябва да се махнете от тази къща!

Старицата вдигна ръкава и показа слабата си ръка. Набръчканата ѝ кожа беше покрита с дълбоки грозни белези.

— Тези следи са от рани.

Чу се как Саймън пое дълбоко въздух.

— Една нощ, беше много късно, дойдоха чудовищата. Няколко дребни зелени същества с ужасни зъби ме държаха, докато един исполин ме разпитваше. Аз се борех, дърпах се и се мъчех да се освободя, а ноктите им раздираха кожата ми. Крещях, че книгата не е у мен, че е в татко, но те не ме слушаха. Нямаше никакво значение какво говоря. Преди тази нощ бях стройна, ходех изправена, но след побоя се прегърбих. За Мелвина раните по ръцете ми бяха последната капка вода в чашата. Тя беше убедена, че аз сама се удрям и сама си нанасям тези рани. Затова ме изпрати тук.

Едно от духчетата, облечено в поличка от бодливо зелено семенце, долетя и пусна на одеялото до Саймън парченце от някакъв плод. Джерард се стресна — увлечен в разказа на леля Лусинда, беше забравил за елфите. Плодът ухаеше на свежа трева и мед. Под тънката му кожичка се виждаше червена сърцевина. Леля Лусинда се вторачи в него и устните ѝ затрепериха.

— Това е за теб — прошепна на Саймън малкото духче.

Саймън взе плода и започна да го разглежда.

— Нямах намерение да го изядеш, нали? — попита Джерард, а устата му се напълни със слюнка.

— Разбира се, че няма — отвърна Саймън, но очите му блестяха лакомо. Той приближи плода до устните си, като продължаваше да го

върти и да го оглежда. Преглътна.

– Нямаш намерение да го изядеш, нали? –
попита Джерард, а устата му се изпълни със слюнка.

— Саймън, недей! — пристъпи към него Мелъри.

— Само една хапка. Една малка хапчица няма да ми навреди — тихо каза Саймън.

Внезапно леля Лусинда стрелна ръка и изтръгна плода от ръката му. Светкавично го напъха в устата си и блажено затвори очи.

— Какво правиш? — викна вбесено Саймън. Гласът му трепереше от гняв. После трепна, сякаш се събуждаше от сън, и се огледа объркано. — Какво става? Какво се случи?

Джерард погледна леля си. Ръцете ѝ трепереха, макар че ги стискаше здраво в скута си.

— Те нямат лоши намерения — каза изтощено тя. — Просто не могат да разберат, че тези плодове пораждат у нас пагубен копнеж. За тях те са просто храна.

Джерард погледна елфите. Изобщо не беше сигурен какво разбират и какво не разбират. Той не им вярваше.

— Е, деца, сега разбирате защо къщата е толкова опасна. Трябва да я напуснете. Трябва да накарате майка си да ви повярва и да ви отведе. Ако продължавате да живеете там, духовете ще мислят, че книгата е във вас и няма да ви оставят на мира.

— Но книгата наистина е в нас — каза Джерард. — Заради нея дойдохме тук. Искахме да те разпитаме за нея.

— Не! Не е възможно! — извика леля Лусинда.

— Възможно е. Разгадахме указанията от тайната библиотека и я намерихме.

Леля Лусинда дишаше тежко.

— Джерард, тя мисли, че трябва да се отървем от книгата, не виждаш ли? — каза Мелъри.

— Ако книгата е във вас, трябва да напуснете къщата. Незабавно! Разбирате ли какво ви казвам? — Леля Лусинда се взираше в тях с нарастващ ужас.

— Книгата е тук. Ето я. — Джерард дръпна ципа на раницата и извади увитата в хавлиена кърпа книга. Разви я.

„Книга за духовете“ не беше в кърпата. Джерард гледаше слисано един стар, оръфан екземпляр на „Рецепти за микровълнова печка“.

— Ти си я откраднала! — бавно се обърна той към Мелъри.
Хвърли раницата на пода и скочи към сестра си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО ДЖЕРАРД, САЙМЪН И МЕЛЪРИ ВЗЕМАТ ОПАСНО РЕШЕНИЕ

Джерард притискаше лице към прозореца на колата и се опитваше да скрие, че плаче. По бузите му се стичаха горещи сълзи и се размазваха по студеното стъкло.

Всъщност той не успя да удари Мелъри. Саймън беше сграбчил ръцете му и го държеше, докато Мелъри се мятеше вбесено и крещеше, че не е взела книгата. Майка му явно беше чула олелията, защото връхлетя в стаята и ги измъкна навън с безброй извинения към медицинската сестра и дори към леля Луси, която сестрата бързо натъпка с упойващи хапчета.

По пътя към колата майка му изсъска, че има истински късмет, щом хората от клиниката не са го затворили при лудите, защото там му било мястото.

— Джерард... — прошепна Саймън и сложи ръка на рамото на брат си.

— Какво искаш? — едва отлепи устни Джерард, без да се обръща.

— Може Малчо да е взел книгата, а?

Джерард се извърна като ударен от електрически ток. В мига, в който чу какво казва Саймън, разбра — това е истината. Точно така. Кражбата на книгата беше най-гадният номер на Малчо и най-гадното му отмъщение.

Джерард почувства как стомахът му се свива. Защо не се сети сам за Малчо? Защо се нахвърли върху Мелъри? Защо пак позволи гневът да го обсеби? Понякога се ядосваше така, че се плашеше от себе си, главата му сякаш се изпразваше и той не знаеше какво прави.

Когато се прибраха, Джерард се измъкна от колата, но не влезе в къщата, а седна на стъпалата на задния вход. Мелъри приближи и седна до него.

— Не съм я взела аз. Повярвай ми.

— Вярвам ти — каза Джерард, забил поглед в земята. — Мисля, че е бил Малчо. Извинявай.

— Мислиш, че Малчо е взел книгата, така ли? — изненада се сестра му.

— Саймън се сети — призна Джерард. — И е прав. Малчо непрекъснато ми прави номера. Този е най-гадният от всички досега.

Саймън също седна на стълбите до Джерард.

— Всичко ще се оправи — успокои го той. — Ще я намерим.

— Виж какво, не се разстройвай толкова — каза Мелъри и дръпна един конец, който се беше разлицил от подгъва на пуловера ѝ. — Може пък да е за добро.

— Не, не е за добро — поклати глава Джерард. — Дори ти би трябвало да го разбираш, че не е за добро. Не можем да върнем нещо, което нямаме, нали? Духовете не са повярвали на леля Лусинда, когато им е казвала, че книгата не е в нея. Няма да повярват и на нас.

Мелъри сви рамене и не каза нищо.

— Аз мислих за това — обади се Саймън. — Леля Луси каза, че баща ѝ ги е напуснал. Но щом книгата е останала в библиотеката, той може би не ги е напуснал нарочно, а се е случило нещо непредвидено. Леля Луси каза, че той никога не би тръгнал без книгата.

— Ако искаш да кажеш, че духовете са заловили Артър Спайдъруик, те щяха да го изтезават и той сигурно щеше да им каже къде е книгата. Но тя беше в тайната библиотека, а не при духовете.

— Може би Артър се е измъкнал, преди да успеят да го хванат — предположи Мелъри. — Затова леля Луси е поела последствията. Освен това си мисля, че Артър сигурно е знаел за исполина.

— Ако е знаел, не би могъл да си тръгне и да остави леля Луси и майка ѝ. Артър Спайдъруик не би могъл да постъпи така — възрази Джерард, но си даде сметка, че и той самият май не си вярва.

— Предлагам да спрем — стана Саймън. — Каквото и да решим, може да не е вярно. По-добре да нахраним Байрон. Той сигурно е огладнял, а ние ще престанем поне за малко да мислим за книгата.

— Точно така, чудовището в бараката ще ни помогне да забравим книгата за чудовищата — засмя се Мелъри.

Джерард я погледна.

— Съжалявам, че поисках да те ударя.

Мелъри разроши косата му и се изправи.

— Удряш като момиче — засмя се тя.

— Не е вярно — засегна се Джерард, но все пак стана и тръгна след нея и Саймън.

На масата в кухнята лежеше лист стара, пожълтяла хартия. Джерард приближи и погледна.

Листът беше издраскан с някакви криволици.

— От Малчо е! — извика Джерард. — Написал ни е цяло стихотворение. Слушайте.

Той започна да чете.

*„Мислиш си, че си голям умник,
но си тъпак, глупак, дръвник...
И не се опитвай да намериш
скъпоценната си книга —
аз не съм ти скапан шушумига!
Скъсах я на милион парчета
и ги разплиях във сто дерета!
Ха-ха-ха! Ха-ха-ха!
Вярвате ли ми сега?“*

— Майчице, той наистина е вбесен! — възкликна Саймън. — Но едва ли е разкъсал книгата. Само ни дразни, защото е ядосан.

Джерард изпитваше едновременно облекчение и ужас. Слава богу, книгата не беше в гоблините, а в Малчо, но наистина ли Малчо я беше унищожил?

— Знам какво да трябва да направим, за да умилостивим Малчо — обади се Мелъри. — Ще му дадем топчетата на леля Лусинда.

— Ще му оставим и бележка. — Саймън обърна листа и започна да пише на гърба му.

— Какво пишеш? — попита Мелъри.

— Че се извиняваме.

Джерард погледна бележката и поклати глава.

— Не вярвам, че тази бележка и няколко стари топчета ще свършат работа.

— Не може вечно да е ядосан — сви рамене Саймън. — Все някога ще му мине.

Джерард се страхуваше, че Саймън греши.

*Байрон спеше. Дишаше тежко, затворените му клепачи
потрепваха бързо. Сигурно сънуваше ужасната орда на гоблини*

Когато влязоха в старата барака за каретите, Байрон спеше. Дишаше тежко, а под затворените клепащи очите му се движеха бързо.

Саймън реши да не го будят, затова оставиха чиния с месо до човката му и се върнаха в къщата. Мелъри предложи да играят на монополи, но Джерард отказа. Не можеше да прави нищо друго, освен да мисли за книгата. Малко явно я беше скрил, но къде? Джерард крачеше напред-назад из стаята и се мъчеше да измисли нещо.

— Не може да е в стената — рече Мелъри и седна на дивана с кръстосани крака. — Много е голяма. Не може да я натъпче в стената.

— В къщата има много стаи, в които дори не сме влизали. — Саймън също се настани на дивана до сестра си. — Има безброй места, където даже не сме надниквали.

Джерард рязко спря.

— Чакайте. Книгата може да е под носа ни.

— Какво? — не разбра Саймън.

— Може да е в тайната библиотека на Артър Спайдървик. В нея има толкова книги, че никога няма да забележим сред тях нашата.

— Прав си! — скочи Мелъри.

— Аха! — съгласи се и Саймън. — А дори и да не намерим книгата там, кой знае какво друго може да открием.

Тримата се качиха на горния етаж и отвориха вратата на шкафа за бельо. Джерард застана на колене и през тайния вход под най-долния рафт пропъзля в библиотеката на Артър Спайдървик. С изключение на мястото до входа, където висеше портрета на прачичо им, по всички стени отгоре до долу минаваха лавици с книги. Въпреки че бяха идвали в библиотеката няколко пъти, повечето лавици все така си стояха покрити с дебел слой прах — доказателство, че са прегледали много малко книги.

Мелъри и Саймън пропъзляха в библиотеката след Джерард.

— Откъде започваме? — попита Саймън и се огледа.

— Ти се заеми с писалището — каза Мелъри. — Джерард, ти вземаш тази лавица, а аз — онази там.

Джерард кимна и се опита да избърше праха от първата лавица. Заглавията му изглеждаха все така странни, както при предишните посещения в библиотеката: „Физиогномоника на крилете“, „Въздействието на люспите върху мускулатурата“, „Отровите в различни части на света“, „Някои подробности за драконите“. Първия

път, когато видя книгите, Джерард изпита особено чувство на страхопочитание. Сега нямаше и следа от него. Чувстваше се измамен. „Книга за духовете“ беше изчезнала, Малчо го мразеше, а прачичо му Артър не беше такъв, за какъвто го смяташе. Цялата магическа тайнственост около Артър Спайдъруик беше измама. Джерард бе разочарован от чичо си, както от всичко останало.

*Джерард погледна портрета на чичо си.
Артур Спайдървик вече не му беше симпатичен.*

Джерард погледна портрета. Артър Спайдъруик вече не му беше симпатичен. На портрета той беше със здраво стиснати тънки устни, а бръчката между веждите му явно се дължеше не на тревога, а на досада. Още тогава е планирал да напусне семейството си, помисли си Джерард.

Усети буца в гърлото и преглътна. Глупаво беше да плаче, но сълзите напиреха в очите му и не можеше да ги спре.

— Ти ли си правил тази скица? — попита Саймън откъм писалището. — Браво! Много прилича на татко.

Джерард преглътна и избърса лицето си с ръкава на ризата. Надяваше се брат му да не разбере, че е плакал.

— Просто я хвърли — каза той.

— Но защо? — учуди се брат му. — Наистина е хубава.

Джерард си помисли, че решението да се научи да рисува беше още една глупава идея и му донесе само неприятности в училище — обвиниха го, че вместо да внимава, се разсейва с разни драскулки. Той пристъпи към писалището, скъса рисунката и я смачка.

— Момчета, елате тук! — прекъсна мислите му Мелъри.

Тя държеше няколко рула хартия и два метални тубуса.

— Погледнете.

Мелъри коленичи на пода и започна да развива ролата. Момчетата клекнаха до нея. На единия лист имаше карта — скицирана с молив и оцветена с акварел. Беше картинна карта на околностите на имението. Някои местности не съответстваха съвсем точно — сега имаше повече къщи и повече пътища, но все пак повечето места си бяха като днес и лесно се разпознаваха. На картата обаче имаше няколко бележки, които ги слисаха.

Част от гората зад къщата беше обградена с кръгче, а в кръгчето имаше надпис.

— „Територия, обитавана от тролове“ — прочете Саймън.

— Ех, ако имахме тази карта малко по-рано! — възкликна Мелъри. — Нямаше да налетим на оня кошмарен трол.

*Джерард и Саймън коленичиха до Мелъри
и започнаха да разглеждат картата.*

По протежение на част от пътя, близо до една стара кариера, беше написано „Джуджета??“, докато високо дърво, недалече от къщата, беше обозначено категорично — „Горски духчета!“.

Край хълмовете, които се намираха близо до къщата, имаше много странна забележка. Разкривеният почерк говореше, че е писана набързо: „14 септември. Пет часа. Да занеса останките от книгата“.

— Дали „книгата“ не означава „Книга за духовете“, справочника на Артър Спайдъруик? — подскочи Джерард.

Мелъри поклати глава.

— Би могло, но знаеш, че когато ние дойдохме в имението, „Книга за духовете“ все още беше тук.

— Спомня ли си някой кога беше изчезнал Артър Спайдъруик? — попита Джерард.

Саймън вдигна рамене.

— Може би леля Лусинда ще си спомни.

Мелъри се изправи.

— Така, да видим какво се получава. Първи вариант: Артър Спайдъруик е офейкал отгук и въобще не е отишъл на срещата. Втори вариант: Артър е отишъл на срещата и никога вече не се е върнал. Нещо му се е случило.

— Трябва да покажем тази карта на леля Лусинда — каза Джерард.

— Картата не доказва нищо — поклати глава сестра му. — Само ще я разстрои още повече.

Джерард се намръщи.

— Но може би баща ѝ изобщо не е имал намерение да ги напуска. Не мислиш ли, че леля Лусинда има право да знае това?

— Хайде да отидем и сами да проверим за какво става дума — предложи Саймън. — Да последваме картата и да видим къде ще ни отведе. Може да намерим някаква следа, която ще ни помогне да разберем какво се е случило.

Джерард се колебаеше. И на него му се щеше да тръгнат, но в същото време го глождеше подозрението, че това с картата може да е някакъв капан.

— Ако тръгнем по тази карта, ще направим най-най-най-голямата глупост! — прекъсна мислите му Мелъри. — Особено пък

след като предполагаме, че там някъде си, където ще отидем и ние, с чичо Артър се е случило нещо лошо.

— Тази карта е много стара, Мелъри. Правена е толкова отдавна — успокой я Саймън. — Какво толкова може да ни се случи?

— Това са най-често изричаните предсмъртни думи — отсече сестра им, но замислено проследи с пръст извивката на хълмовете в картата.

— Единственият начин да научим нещо, е да отидем там — каза Джерард.

— Е, добре! Може да хвърлим един поглед — въздъхна Мелъри. — Но само докато е светло. И само при едно условие: при първото странно и необичайно нещо веднага се връщаме. Обещавате ли?

— Обещаваме! — усмихна се Джерард.

Саймън започна да навива картата на руло.

— Обещаваме! — включи се и той.

ГЛАВА ПЕТА

В КОЯТО ИМА МНОГО ЗАГАДКИ И МАЛКО ОТГОВОРИ

За огромна изненада на Джерард майка им разреши да се поразходят. Първоначално тя отказа, но тримата се развикаха, че ги държи затворени в къщи и в един глас обещаха, че ще се приберат преди мръкване. Майка им въздъхна, изгледа предупредително Джерард и накрая ги пусна.

Мелъри взе тренировъчната си сабя, Джерард сложи в ученическата си раница една нова тетрадка, а Саймън донесе от библиотеката стара мрежа за ловене на пеперуди.

— За какво ти е това чудо? — попита го Мелъри, докато прекосяваха „Дълак Драйв“.

— За да ловя ъ-ъ-ъ... неща — отвърна Саймън.

— Какви неща? Имаш предостатъчно животни.

Саймън не каза нищо.

— Ако домъкнеш в къщи още нещо, ще нахраня с него Байрон!

— Хайде, стига — прекъсна я Джерард. — Накъде да вървим сега?

Саймън разгледа картата, после посочи:

— Натам.

*Над хълма подухна лек ветрец,
и на Джерад му се стори, че чува хоров смях.*

Тримата започнаха да изкачват стръмния хълм. Тук-там по склона бяха пръснати дървета. Растяха нарядко, между малки площадки с трева и големи каменни блокове, покрити с мъх. Известно време се катереха мълчаливо. Джерард си помисли, че ще е хубаво някой ден да дойде тук, за да порисува, но после си спомни, че реши да не рисува вече.

Към върха на хълма наклонът намаля и дърветата станаха повече. Саймън внезапно се обърна и ги поведе обратно надолу по хълма.

— Какво правиш? — попита Джерард. — Къде отиваме?

Саймън размаха картата.

— Това е пътят.

Мелъри също кимна, сякаш беше съвсем естествено да се разхождат нагоре-надолу по стръмнината.

— Сигурен ли си? — спря Джерард.

— Сигурен съм! — отговори Саймън.

В този миг подухна лек ветрец и на Джерард му се стори, че чува хоров смях. Идваше измежду тревите в краката им. Джерард се спъна и едва не падна.

— Чухте ли? — послуша се той.

— Какво да чуем? — Саймън се огледа уплашено.

Джерард пак се послуша. Беше сигурен, че преди малко чу смях, но сега наоколо цареше мъртва тишина.

След малко Саймън отново смени посоката. Тръгна обратно нагоре и надясно. Мелъри сговорчиво вървеше след него.

— Сега пък накъде? — учуди се Джерард.

— Престани да ме питаш! Знам какво правя! — сопна се Саймън.

Изкачваха се отново към върха на първия хълм. Това беше добре, но се движеха под такъв ъгъл, че нямаше да излязат на мястото на срещата на Артър, отбелязано на картата.

Мелъри вървеше без дума да каже, а това раздразни Джерард толкова, колкото малоумните зигзази на Саймън. Имаше нужда от „Книга за духовете“. Опита се мислено да разлисти страниците ѝ, за да намери някакво обяснение на странното поведение на Саймън и Мелъри. В съзнанието му изникна смътен спомен. В книгата май пишеше нещо за хора, които се губят, макар и близо до дома си...

Джерард рязко спря и бързо разрови тревата наоколо. Един висок бурен неочаквано отскочи встрани.

— Скитаща трева! — възкликна момчето и едва сега разбра защо само той забелязва, че вървят в грешна посока. — Саймън! Мелъри! Обърнете пуловерите си наопаки! Вижте, моят е наопаки. Обърнете и вашите!

— Не, няма! — заинати се Саймън. — Знам пътя. Защо трябва винаги да ме командваш?

— Духовете се опитват да ни заблудят! — изкрещя Джерард.

— Тия не ми минават! — опъна се Саймън. — Този път ти ще правиш това, което аз кажа. Имаш нужда от малко разнообразие.

— Добре, Саймън, само си обърни пуловера!

— Няма! Не разбра ли какво ти казах? Няма!

Джерард се хвърли върху брат си. Сборичкаха се и паднаха на земята. Джерард се опита да смъкне пуловера на Саймън, но той плътно притискаше ръце до тялото си и зарева като магаре.

— Спрете! И двамата, спрете веднага! — Мелъри едва успя да ги отдели един от друг.

След това за огромна изненада на Джерард, тя седна на гърба на Саймън и светкавично смъкна пуловера му. Едва сега Джерард видя, че сестра му вече е обърнала своя червен пуловер. Сега сръчно обърна и пуловера на Саймън и без да се церемони, отново го нахлузи през главата му.

Саймън примигна и се огледа удивено. Лицето му се удължи.

— Господи! — зяпна той. — Къде сме?

Над главите им екна силен смях.

— Повечето не стигат толкова далече. Или пък толкова близо, зависи — извреця писклив глас.

Едно странно същество се беше настанило в клоните над тях и ги оглеждаше.

*– Повечето не стигат толкова далече! –
извреция над главите им един писклив глас.*

Тялото му беше като на маймуна, с кафеникавочерна пъстра козина, с дълга опашка, увита около клона, на който седеше. Вратът му беше обрасъл с гъста лъвска грива от дебели косми, но лицето беше заешко, с дълги уши и мустаци.

— От какво зависи? — попита Джерард.

Не знаеше дали трябва да се страхува от странното създание.

В този миг то неочаквано метна глава назад, после напред.

Джерард отскочи.

Мелъри измъкна шпагата си и я насочи напред.

— Не мърдай! — извика тя.

— Не може да бъде! Животно със сабя! — примигна съществото, отново замята глава и се ококори. — Сигурно не е в ред! Шпагите отдавна са излезли от мода.

— Ние не сме животни — каза Джерард.

— А какво сте тогава?

— Аз съм момче. А това е... Ъ-ъ-ъ... Това е сестра ми. Момиче.

— Не е момиче. Къде му е роклята?

— Роклите отдавна не са на мода — обясни Мелъри с убийствена ирония. — Е, ние отговорихме на твоите въпроси. Сега е твой ред. Ти какво си?

— Черното Куче на Нощта — наду се от гордост съществото, затвори едното си око и се втренчи в тях с другото. Веднага след това отново замята глава нагоре-надолу и започна да сипе водопад от думи. — Или магаре. Или кукумявка. Или може би просто дух.

— Какви ги дрънка? — слиса се Мелъри. — Това същество, каквото и да е то, е ужасно глупаво!

— Мисля, че това е пхук — колебливо каза Джерард. — Да, сега си спомням. Те са с подвижни, променливи форми.

— Опасни ли са? — попита Саймън.

— Много — каза пхукът и закима енергично.

— Не съм сигурен — отвърна тихо Джерард, след това се обърна към съществото. — Тук сме, защото търсим някакви следи от нашия пращичо.

— Загубили сте своя чичо! Нима? Каква небрежност! — завика пхукът.

Джерард въздъхна. Пхукът изглеждаше доста смахнат.

— Всъщност чичо го няма отдавна. Повече от седемдесет години. Но ние все пак се надяваме да разберем какво се е случило с него.

— Всеки може да живее толкова дълго. Само трябва да внимава да не умре. Но доколкото знам, хората живеят по-дълго в плен, отколкото на свобода в диво състояние.

— Какво? — изохка Джерард, защото не разбра нито думица.

Пхукът важно продължи:

— И как ще го намерите? Когато някой търси нещо, трябва да е сигурен, че иска да го намери.

— О, не, нямам сили за повече поучения! Този идиот никога не отговаря направо — хвана се за главата Мелъри. — Предлагам да го зарежем и да продължим нататък.

— Да го питаме поне какво има нагоре по долината пред нас — предложи Саймън.

— Ами опитай, той веднага ще ти отговори — завъртя очи Мелъри.

Саймън не обърна внимание на подигравката й.

— Бихте ли ни казали, моля, какво има по-нататък? Ние се движехме по картата, но подвижните треви ни върнаха назад.

— Щом тревата се движи, всяко момче, което и да е то, може да се окаже приковано на мястото си. Понякога за сто години, понякога и за повече — каза пхукът. — Що се отнася до момчетата, те не могат да правят изключения от момчетата.

— О, моля те, Саймън! Моля те, не го насърчавай да говори още! — извика Мелъри.

— Елфи — прекъсна я рязко пхукът и я изгледа косо. Изглеждаше обиден. — Ще ми кажете ли направо дали ще ви отговоря направо, ако ви насоча направо към елфите?

— Какво искат елфите? — попита Джерард.

— Искат, каквото вие имате, а имат, каквото вие искате — отвърна пхукът.

Мелъри изпищя и запуши уши.

— Не мога повече! Не мога да го слушам! Обещахте, че ще се върнем, ако се появи нещо ненормално, а този откачалник е повече от ненормален!

— Но не е лош. Виждаш, че не е опасен. Хайде, Мелъри, нека да идем още малко нататък. — Джерард погледна към хълмовете.

— Не знам... — колебаеше се Мелъри. — Ами онези мърдаци треволяци? Ами това, че се загубихме? Става опасно.

— Но пхукът каза, че елфите имат онова, което търсим.

— Може би наистина сме близо до целта, Мел. Да продължим още малко! — помоли и Саймън.

Мелъри въздъхна.

— Цялата тая работа не ми харесва, но може и да сте прави. Добре, да вървим.

Тримата тръгнаха надолу по хълма.

— Чакайте! Върнете се! — извика след тях пхукът. — Трябва да ви кажа нещо важно!

Те се извърнаха.

— Какво има? — попита Джерард.

— Они, бони, мони! — изрече пхукът с прецизно произношение.

— Това ли е всичко, което искаш да ни кажеш?

— Не, съвсем не — поклати глава пхукът.

— Е, какво тогава? — Джерард усети, че се вбесява и губеше търпение.

— Онова, което авторът не знае, може да запълни цяла книга — каза пхукът.

Закатери се нагоре по дървото и след малко изчезна сред клоните.

* * *

Мелъри, Джерард и Саймън слизаха бавно по отвъдния склон на хълма. Гората все повече се сгъстяваше.

Беше много тихо. Насекомите бяха изчезнали, сред клоните на дърветата не се чуваха птици. Единственият звук, който нарушаваше

дълбоката тишина, бе шумоленето на тревата и пукането на съчките под краката им.

*Стигнаха до малка кръгла поляна, заобиколена от дървета.
В средата ѝ имаше кръг от едри отровни гъби.*

Стигнаха до малка кръгла поляна, заобиколена отвсякъде от дървета. В средата ѝ растеше висок трънлив храст, а около него бяха поникнали в кръг едри отровни гъби с червени гугли на бели петна.

— Олеле! — каза Джерард. — Магьоснически кръг! Сега загазихме.

— Да се махаме! Бързо! — подкани ги Мелъри.

Но когато се извърнаха, дърветата се залюляха, клоните им затрепкаха и започнаха да се увиват един около друг, сплитайки се в жива непроходима преграда от клони и листа, която обкръжи горската полянка.

— Помощ! — извика Мелъри. — Какво става?

ГЛАВА ШЕСТА

В КОЯТО ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА ПХУКА СЕ СБЪДВА И ДЖЕРАРД НЕ МОЖЕ ДА МРЪДНЕ ОТ МЯСТОТО СИ

Точно пред трите деца сплетените клони на дърветата се разделиха и през зората се отвори пътека. На нея стояха три необикновени същества — двама мъже и една жена. Те пристъпиха напред и излязоха на поляната. Бяха високи колкото Мелъри, със загоряла от слънцето кафеникава кожа, изпъстрена с дребни лунички.

*На поляната излязоха три необикновени същества.
– Това са елфи – извика Саймън.*

Жената беше много красива. Имаше ябълково зелени очи, а край раменете и слепоочията ѝ грееше зеленикаво сияние. В дългите ѝ разбъркани коси бяха сплетени зелени листа.

Покрай челото на единия мъж се извиваха малки рога. Той държеше като жезъл висока тояга с причудливи чепове и извивки.

Третият елф беше с гъста червена коса, в която бяха сплетени червени горски плодове. От двете страни на главата му стърчаха големи шушулки. Кожата му беше кафява, изпъстрена с червени петънца.

— Елфи! Това са елфи, нали? — възкликна Саймън.

— Много отдавна никой не беше минавал по пътеката — каза зеленооката жена, все едно не бе чула Саймън. Говореше рязко, явно бе свикнала да ѝ се подчиняват. — Досега успяхме да заблудим всеки, който би могъл да попадне в тази гора, и го отклонявахме от пътя към нея. Но сега тези три човешки деца са тук. Тревите не са ги заблудили. Как е станало това?

— Книгата е в тях — пристъпи напред червенокосият елф. — Ако не беше в тях, нямаше да останат на пътеката, нямаше и да стигнат до тук.

После червенокосият елф се обърна към трите деца.

— Аз съм Лоренгорм. Ще сключим сделка с вас.

— Каква сделка? — попита Джерард. Надяваше се, че гласът му не трепери. Елфите бяха красиви, но лицата им не изразяваха нищо друго, освен мрачна решителност, която плашеше Джерард.

— Вие искате вашата свобода, а ние искаме книгата на Артър Спайдъруик — каза елфът с жезъла и пристъпи напред.

Джерард видя, че рогата му всъщност са листа.

— Свобода? — попита Мелъри. — Не сме ли свободни?

Елфът вдигна ръка и с жестока усмивка посочи дърветата, които обграждаха поляната.

— Виждате ли това? Ако не ни дадете книгата, ще останете наши гости толкова дълго, че гостоприемството ни ще ви се стори кошмар.

— Артър Спайдъруик не ви е дал книгата. Защо искате ние да ви я дадем?

Елфът с жезъла се намръщи.

— Ние отдавна знаем, че хората са жестоки, но в миналото поне бяха невежи. Сега нещата се промениха. За да се защитим от вас, вече трябва да пазим в тайна своето съществуване.

Червенокосият Лоренгорм също се навъси.

— Хората не заслужават доверие — каза той и в очите му блеснаха гневни светкавици. — Вие изсичате горите, отравяте реките, убивате грифините в небето и морските дракони в моретата. Представяте ли си какво може да направите, ако знаете всичко за нас?!

— Но лично ние никога не сме направили нищо лошо! — възкликна Саймън.

— Освен това днес никой не вярва във фантастични същества. Никой не вярва, че има феи, елфи, троли, духове — каза Джерард. — Никой от нормалните хора не вярва, че съществувате, значи не може да ви направи нищо лошо.

Лоренгорм се засмя горчиво.

— Оцелелите елфи са толкова малко, че наистина е трудно да се повярва, че съществуваме. Ние сме принудени да живеем в редки, полуизсечени от хората гори, а скоро и тях няма да ги има.

Зеленооката елфа вдигна ръка към стената от сплетени клони, която обграждаше поляната.

— Ще ви покажа нещо.

Тогава Джерард видя сред листата различни елфи, феи, горски духове. Те седяха по клоните на дърветата и надничаха през пролуките сред листата. Черните им очи блестяха, крилата им трепкаха, устните им се движеха, но никой не излизаше от кръга на дърветата. Това му приличаше повече на съд, в който елфите бяха съдии.

Внезапно част от клоните се разплетоха и едно необикновено създание пристъпи към поляната. Не беше по-едро от сърна, а козината му имаше цвета на слоновата кост. Гривата се спускаше на дълги кичури по грациозната му шия, от челото му стърчеше дълъг рог с остър връх.

Еднорогът вдигна глава и влажният му нос подуши въздуха. Докато вървеше към тях, наоколо ставаше все по-тихо. Стъпките му също не се чуваха.

Мелъри пристъпи напред като хипнотизирана и протегна ръка към еднорога.

— Мелъри! — обади се предупредително Джерард. — Мелъри, недей!

Но тя не го чуваше и протягаше длани, за да погали животното.

*Еднорогът докосна челото на Мелъри с рог
и тя затвори очи. Тялото ѝ започна да трепери.*

То спря, стоеше неподвижно и я гледаше. Затаил дъх, Джерард видя как сестра му коленичи, погали еднорога и зарови ръка в гривата му. Тогава животното докосна челото ѝ с рог и тя затвори очи. Тялото ѝ започна да трепери.

— Мелъри! — извика Джерард, но тя отново не го чу.

Очите под клепачите ѝ се движеха бързо, сякаш сънуваше и се олюля. Джерард изтича и я хвана.

Саймън, който беше на крачка зад него, го последва. Щом докосна сестра си, пред очите на Джерард изникна видение.

В гората наоколо цари тишина.

Купчинки боровинкови храстчета. Мъже яздят коне. Мършави свирепи кучета с червени езици. Между дърветата се мярка нещо бяло. На поляната се втурва еднорог. Краката му са изранени и кални. Политат стрели, забиват се в бялото тяло. Еднорогът надава болезнен рев и рухва на земята сред облак от листа. Кучетата разкъсват кожата му. Той все още е жив и се движи, докато мъж с остър нож отрязва рога на главата му.

Образите започнаха да се сменят много бързо, след това станаха несвързани.

Момиче в бяла рокля. Подтиквано от ловците, то примамва един еднорог, който приближава доверчиво. Заблудена стрела улучва момичето. То пребледнява и пада на земята. Ръката му се отпуска върху хълбока на еднорога. Бледа ръка върху бледия хълбок. Момичето и еднорогът лежат неподвижно. След това — окървавени рогове. Стотици окървавени рогове. Превърнати в бокали за вино, стрити на пудра и на прах за амулети. Бели кожи, просмукани с кръв, струпани на купчини. Около тях бръмчат тлъсти черни мухи.

Джерард бавно и мъчително се изтръгна от съня. Стомахът му се бунтуваше, надигна се и стигна чак до гърлото. Гадеше му се.

Мелъри плачеше. Сълзите ѝ капеха върху бялата козина на еднорога. Там, където падаха, козината потъмняваше.

Саймън пристъпи неловко и нежно сложи ръка върху гърба на животното.

Еднорогът протегна глава, близна Мелъри и зарови муцуна в косите ѝ.

— Той те харесва — каза Саймън. Изглеждаше неприятно изненадан, защото обикновено животните харесваха него, но преглътна ревността си.

— Ние знаем какво видяхте току-що и се надяваме, че вече ни разбирате по-добре — обади се елфът с жезъла. — Дайте ни Книгата. Тя трябва да бъде унищожена.

— Ами гоблините? — попита Джерард.

— Какво гоблините? Те харесват вашия свят. С вашите автомобили, машини и отрови създадохте истински рай за техния вид.

— Може и да е така, но вие изпратихте гоблините да ни отнемат книгата. Защо? — попита дръзко Джерард.

— Ние? — Очите на зеленооката елфа станаха огромни, а устните ѝ се свиха гневно и се превърнаха в тънка черта. — Мислите, че имаме нещо общо с гоблините? Че сме изпратили при вас тези разбойници? Мулгарат ги командва.

— А кой е Мулгарат? — попита Мелъри, която продължаваше да гали еднорога.

— Мулгарат е великан човекоядец. Напоследък събира гоблините около себе си и сключва договори с джуджетата. Смятаме, че се готви да открадне книгата на Артър Спайдъруик за себе си.

— Но защо? — не разбираше Джерард. — Защо му е? Всеки от вашия свят би трябвало да знае всичко, което е написано в тази книга.

— Не е така. В справочника на Артър Спайдъруик има неща, които и ние не знаем.

Джерард се замисли.

— Вас всъщност не ви е грижа дали книгата на Артър е у хората. Вие не искате тя да попадне в Мулгарат. Така ли е?

— Книгата е опасна, без значение в чии ръце се намира — каза зеленооката елфа. — В нея има твърде много знания. Дайте ни я. Тя ще бъде унищожена, а вие — възнаградени.

— Книгата не е в нас — каза Джерард. — Не можем да ви я дадем, дори и да искаме.

Елфът удари гневно жезъла в земята.

— Лъжеш!

— Книгата наистина не е в нас — застана до брат си Мелъри. — Честна дума!

Червенокосият Лоренгорм се намръщи.

— Къде е тогава?

— Мислим, че я отмъкна домашният богърт Малчо. Но не сме сигурни.

— Загубили сте книгата? — ахна зеленооката елфа.

— Сигурно е в Малчо — повтори Джерард.

— Опитвахме се да се държим приятелски, но като всички хора вие сте нечестни и вероломни — каза гневно елфът с жезъла.

— Вероломни ли? — ядоса се Джерард. — А откъде да знаем, че можем да ви се доверим? — Той грабна картата от Саймън и я обърна към елфите. — Вижте какво намерихме. На Артър е. По всичко личи, че е идвал тук и съм почти сигурен, че се е срещал с вас. Искам да знам какво сте направили с него.

— Ние наистина говорихме с Артър — призна елфът с жезъла. — Той се опита да ни измами. Закле се, че ще унищожи справочника си и на срещата с нас донесе торба пепел и почерняла от огъня хартия. Той излъга. Беше изгорил друга книга. Справочникът остана невредим.

— Ние държим на своята дума — каза зеленооката елфа. — Колкото и тежко да е, винаги изпълняваме обещанията си и затова не изпитваме никакво състрадание към онези, които ни мамят.

— И какво направихте с Артър? — попита Джерард.

— Предпазихме го да не направи нещо по-лошо. А сега вие сте тук и вие ще ни донесете книгата! — Лоренгорм вдигна ръка и от земята изпълзяха бледи коренища.

Джерард извика, но гласът му се загуби сред пращането на клони и шумоленето на листа — дърветата край поляната разплитаха живата ограда, но в същото време по краката на Джерард запълзяха кални жилави корени и той не можеше да помръдне от мястото си.

— Донесете Книгата или брат ви ще остане завинаги в Страната на феите — каза елфът с жезъла.

Джерард не се съмняваше, че закана ще бъде изпълнена.

– Джерард, помози ми! – извика Джерард.

ГЛАВА СЕДМА

В КОЯТО ДЖЕРАРД Е ЩАСТЛИВ, ЧЕ ИМА БРАТ БЛИЗНАК

Мелъри скочи и затича напред, размахвайки шпагата си, а Саймън застрашително насочи към елфите мрежата за пеперуди.

Еднорогът разтърси глава и с безшумен галоп бързо побягна в дълбините на гората. Бялата му грива се мярна за последен път между листата и изчезна.

— Охо! — възкликна иронично елфът с жезъла. — Ето сега вече показахте истинското си лице. Хората винаги си остават хора.

— Пуснете брат ми! — изкрещя Мелъри.

В този миг в главата на Джерард проблесна спасителна идея.

— Джерард, помощ! — завика той, надявайки се, че Саймън и Мелъри ще го разберат.

Саймън го изгледа объркано.

— Джерард — изкрещя отново Джерард. — Трябва да ми помогнеш!

Едва сега Саймън разбра и се усмихна.

— Добре ли си, Саймън? — попита той.

— Добре съм, Джерард — кимна Джерард и с всички сили задърпа единия си крак, за да го изтръгне от хватката на корените. — Добре съм, но не мога да се движа.

— Ние ще се върнем с Книгата, Саймън — обеща Саймън. — Ще я донесем и тогава те ще те пуснат.

— Не! — извика Джерард. — Ако се върнете, те ще задържат и тримата за заложници. Първо трябва да обещаят, че и тримата ще бъдем свободни. Ако въобще държат на думата си.

— Дадем ли дума, тя става закон за нас! — каза зеленооката жена.

— Обещайте тогава, че Джерард и Мелъри ще напуснат безпрепятствено тази гора и че ако се върнат, няма да ги задържите тук против волята им! — каза Джерард.

Мелъри погледна Джерард, после погледна Саймън. Явно едва сега започна да разбира хитрината на Джерард.

Елфите гледаха трите деца с колебание. Накрая Лоренгорм кимна:

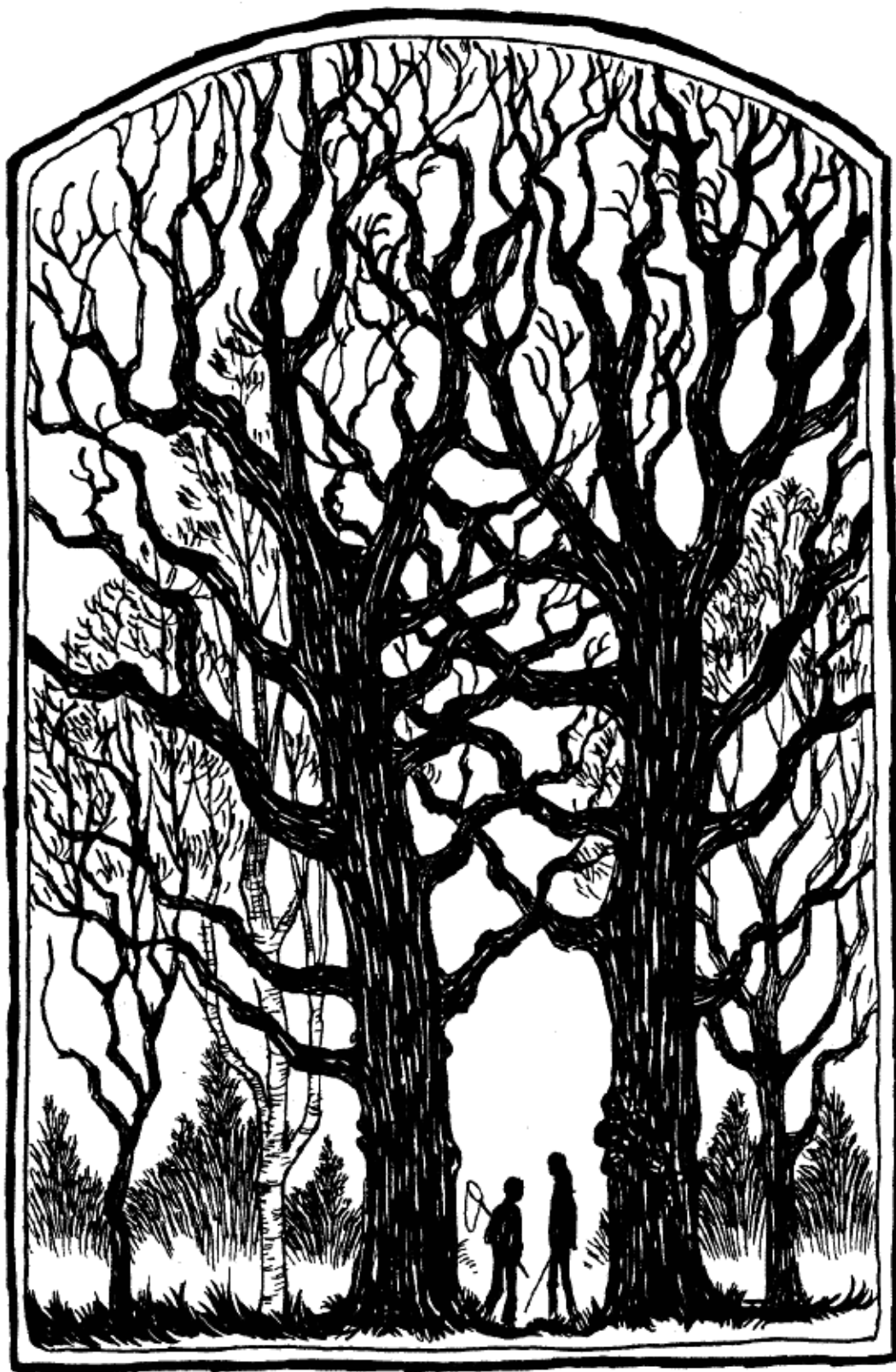
— Така да бъде. Джерард и Мелъри могат да си тръгнат от тази гора. Никой няма да ги задържи тук против волята им. Нито сега, нито по-късно. Но ако не донесат Книгата, ще задържим завинаги при нас брат им Саймън. Той ще остане тук, под хълма, сто пъти по сто години. Ще живее в безвремие, ще бъде без възраст. И ако някога излезе оттук, дори една-единствена стъпка по вашата земя ще стовари върху му всички изминали години.

Истинският Саймън потръпна и пристъпи по-близо до Мелъри.

— А сега вървете! — завърши елфът.

Мелъри не помръдна и се опита да улови погледа на Джерард. Джерард искаше да ѝ се усмихне, но беше уплашен и знаеше, че страхът е изписан на лицето му.

Мелъри му кимна окуражително и тръгна след Саймън. Двамата изминаха няколко крачки, после се обърнаха, за да го видят още веднъж, след това започнаха да се изкачват по стръмния склон на хълма. След няколко минути гората ги скри.

*Саймън и Мелъри се обърнаха,
за да видят Джерафд за последен път.*

Тогава Джерард се обърна към елфите.

— Трябва да ме пуснете!

— Ти чу нашето обещание — каза елфът с жезъла. — Няма да те пуснем, докато брат ти и сестра ти не ни донесат Книгата.

Джерард кимна.

— Чух, разбира се, но вие казахте, че няма да пуснете Саймън. А аз не съм Саймън. Аз съм Джерард.

— Какво? Не може да бъде! Лъжеш! — извика червенокосият Лоренгорм.

Другият елф пристъпи към Джерард и протегна ръце. Пръстите му се издължиха, извиха се и заприличаха на огромни нокти.

Джерард щеше да закрепси от ужас, но трябваше да запази самообладание.

— Дадената дума е закон за вас. Вие го казахте. Трябва да ме пуснете.

— Първо докажи, че си Джерард! — процеди зеленооката елфа. Устните ѝ се бяха свили в тънка злобна линия.

— Ето, вижте! — Джерард смъкна ученическата раница от раменете си. Ръцете му трепереха.

Върху червения плат в горната част на раницата бяха отпечатани три букви: ДЕГ.

— Върви си! — зеленооката елфа изричаше думите така, сякаш изричаше проклятие. — Дано сте доволни от свободата си. Ще видим... Все някога ще се срещнем отново с вас тримата, двулични човешки деца. Хайде, тръгвай!

Корените около краката на Джерард се разплетоха. Той хукна през гората и след известно време излезе от нея. Не се обърна и не погледна назад.

Когато стигна върха на хълма, над главата му проеца смях. Дали не беше пхукът? Вдигна глава и погледът му обходи короните на близките дървета, но от пхука нямаше дори следа.

Над главата на Джерард проеца смях. Той вдигна глава и огледа дърветата, но от пхука нямаше дори следа.

Все пак Джерард не се изненада, когато чу познатия глас:

— Виждам, че не сте намерили чичо си. Жалко. Ако ти не беше чак толкова умен, щяхте да имате по-голям успех.

Без да го слуша повече, Джерард се втурна надолу по склона на другата страна на хълма. Тичаше толкова бързо, че когато изскочи на средата на „Дълак Драйв“, едва успя да спре. Прекоси шосето, мина през железната входна врата на имението Спайдъруик и все още задъхан, влезе в двора.

Мелъри и Саймън го чакаха на стълбите пред входа. Сестра му не каза нищо, но го прегърна толкова мило, че му се стори, че това не е Мелъри, която често го потупваше. Джерард с удоволствие се остави да го гушне.

— Нямах никаква представа какво се каниш да направиш — закиска се Саймън и също го прегърна. — Браво! Изигра им страхотен номер.

— Без вас нямаше да стане — усмихна се Джерард. — Сега обаче трябва да поговорим за онова, което пхукът ми каза, когато излизах от гората.

— Да не би пхукът да ти е казал нещо, в което е имало смисъл? Не може да бъде! — изсмя се Мелъри.

— Ами... Аз все пак се замислих над думите му. Знаете, че елфите искаха да ме задържат при тях...

— Да те задържат? Теб? — прекъсна го Саймън. — Казаха, че ще задържат Саймън. Значи мен.

— Ъ-ъ-ъ, да... Теб или мен, няма значение. По-важното е онова, което искаха — да ме задържат там. Да живея без възраст. Завинаги.

— Значи, ако не беше измислил този номер, вече никога нямаше да те видим. Също като чичо Артър... — Гласът на Мелъри секна от ужас.

Джерард пое дълбоко въздух.

— Когато излизах от гората, пхукът ми каза, че ако не съм бил толкова умен, може би съм щял да намеря чичо.

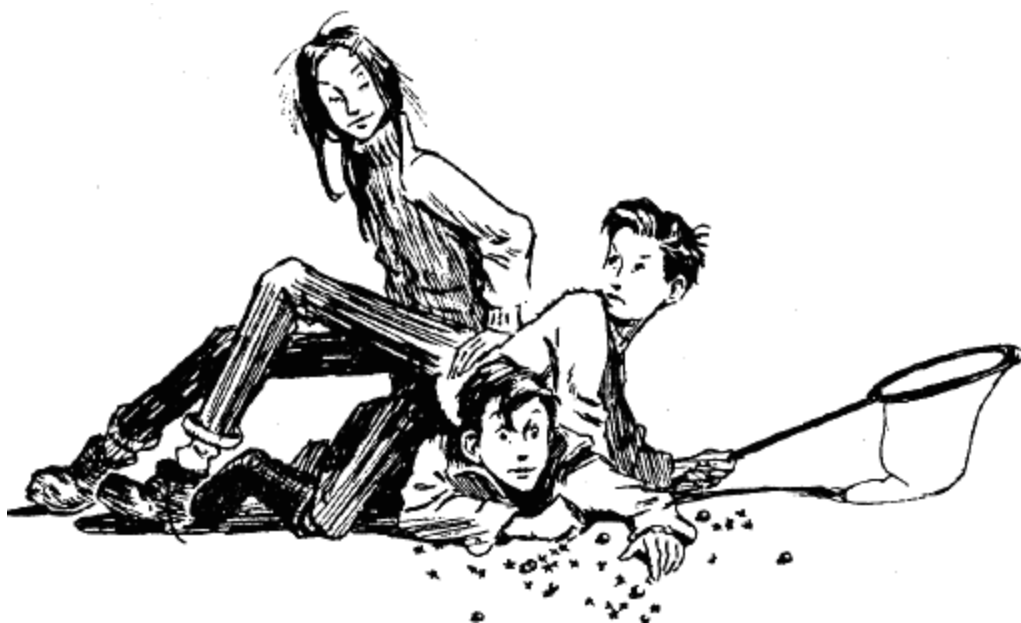
— От цялата тая работа излиза, че Артър е в плен при елфите. Така ли? — попита Саймън.

— Така мисля — кимна Джерард.

— Тогава той все още е жив — възкликна Мелъри.

Джерард отвори вратата и влезе в антрето. Краката му още трепереха от премеждието, но в душата му ставаше все по-леко — може би чичо Артър не беше зарязал семейството си. Може би беше затворник при елфите. И може би — ако той, Джерард, е достатъчно умен — ще може да бъде спасен.

Потънал в мисли за спасителната операция, той забеляза слабото проблясване на среброто чак когато падна. Нещо остро се заби в крака му и в протегнатата напред ръка. Саймън също се препъна и се стовари върху Джерард, а Мелъри, която вървеше само на крачка след Саймън, падна върху двамата.

— Каква е тая гадост? — извика Джерард и се огледа.

По пода се търкаляха стъклени, мраморни, сребърни топчета за игра.

— Ох! Ще ме смачкаш! — изохка Саймън и се опита да се измъкне изпод сестра си. — Махни се от гърба ми, Мелъри!

— Стига си охкал! Да не мислиш, че ми е лесно — ядоса се Мелъри. Тя най-после успя да се изправи на крака. — Това са топчетата на Малчо. Този малък негодник. Ще го убия! Само да ми падне!

Мелъри се разяри така, че се зачерви като рак.

— Знаеш ли какво, Джерард? — зафуча тя. — Ако намерим книгата на Артър, ще я задържим. Настоявам да я задържим!

— Наистина ли искаш това? — Джерард не повярва на ушите си. Мелъри кимна.

— Не зная какво мислите ти и Саймън, но на мен ми писна да ме разиграват разни духове и елфи.

ЗА ХОЛИ БЛЕК...

Холи Блек е родена през 1971 г. Детството си прекарва в стара викторианска къща в Ню Джърси. Расте щастливо, обградена с обич. С по-малката ѝ сестра Хейли обикалят мрачните тайнствени кътчета на къщата, играят на вълшебници и вещици, бъркат билкови отвари и отглеждат няколко плъха за домашни любимци. В този период си създава нездравословния навик да чете до 2–3 часа през нощта. Майка ѝ е художничка и подхранва въображението ѝ с порядъчен брой книги за призраци и духове, които определят по-късните ѝ интереси и занимания.

Нищо чудно, че първата ѝ книга — „Титбе: Една съвременна вълшебна приказка“ е оригинален поглед към света на фантастичните същества. Романът е публикуван през есента на 2002 г. Получава блестящи отзиви, а Асоциацията на библиотеките в САЩ го обявява за най-добра детско-юношеска книга на годината.

Днес Холи Блек живее в Уест Лонг Бранч заедно със съпруга си Тео и забележителна менажерия. Тя е страстна колекционерка на редки фолклорни издания, на кукли на призраци и чудовища и на зашеметяваща колекция от шапки.

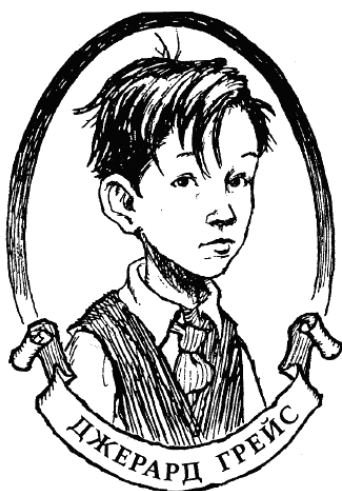
... И ЗА ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ

Роден е през 1969 г. От малък е покорен от света на фантастиката. Странното, причудливото, свръхестественото разпалва въображението му. Израства в Южна Флорида сред палми и целогодишен слънчев пек. С удоволствие лудува, колекционира насекоми, плува под вода и нощува на къмпинг под открито небе, но в същото време много обича да чете и да рисува.

Учи в художествено училище, после завършва институт по изящни изкуства. Седем години илюстрира фентъзи, а след това — книги за деца. През 2000 г. осъществява детската си мечта — сам да напише и да илюстрира книга. През 2003 г. получава отличието на „Ню Йорк Таймс“ за бестселър на автор илюстратор.

Живее в Амхърст заедно със своята съпруга Анжела и с любимото си куче — мопсът Гоблин.

Тони и Холи денонощно са засипани от неприятности, тъй като сърдити гоблини и елфи им пречат да разказват за тях. Те обаче се отбраняват смело и продължат да описват удивителната история на Мелъри, Саймън и Джерард Грейс.

Над Джерард отново се струпват беди -
преследват го елфи във мрачни гори,
двойник зловещ по петите му ходи,
призрак ужасен във къщата броди.

Дълбоко под земята
крал зловещ царува.
Джуджетата от него
защо ли се страхуват?

От краля зъл не треперете,
четвърта книга прочетете!

Издание:

Холи Блек, Тони ди Терлизи. Тайната на Лусинда
ИК „Фют“, София, 2004

Редактор: Илияна Владимирова

ISBN: 954-625-334-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.